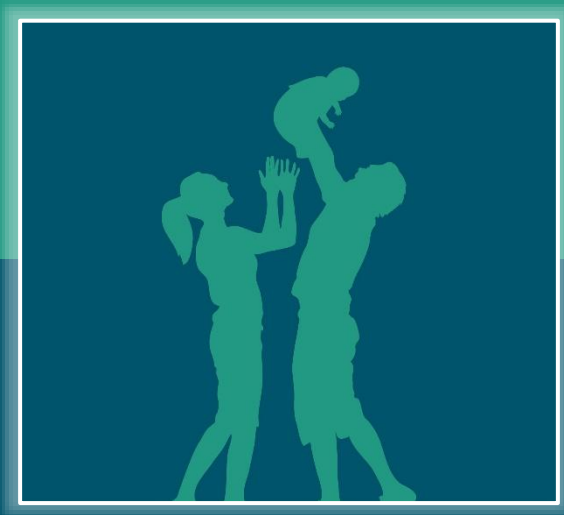

GARDINER SPRING

SFATURI DE BUN SIMȚ PENTRU
CREȘTEREA
COPILOR

SFATURI DE BUN SIMȚ
PENTRU CREȘTEREA COPIILOR

GARDINER SPRING

SFATURI DE BUN SIMȚ PENTRU

**CREȘTEREA
COPILOR**

SFATURI DE BUN SIMȚ PENTRU CREȘTEREA COPIILOR

Gardiner Spring

Copyright © 2019 - Asociația MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Traducere și editare după versiunea originală publicată în 1873 sub titlul *Hints to Parents. The Religious Education of Children.*

Traducere, editare, design și tehnoredactare: Asociația MAGNA GRATIA. Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,
Dascălu-Ilfov 077075
Email: contact@magnagratia.org
Internet: www.magnagratia.org

CUPRINS

Capitolul 1. ADEVĂRURI ESENȚIALE PE CARE SĂ LE
TRANSMITEM COPIILOR NOȘTRI 7

Capitolul 2. CUM SĂ NE ÎNVĂȚĂM COPIII 19

Capitolul 3. ÎNDRĂZNIȚI ȘI PERSEVERAȚI 35

1

ADEVĂRURI ESENȚIALE PE CARE SĂ LE TRANSMITEM COPILOR NOȘTRI

1. SUPUNEREA FAȚĂ DE AUTORITATEA PĂRINȚILOR

Cuvântul lui Dumnezeu ne cheamă în mod repetat să ne supunem autorității. Dacă există un loc anume unde această chemare ar trebui să se manifeste în mod special cu încredere și consecvență, acela este familia. Fericită trebuie să fie acea familie ce cultivă acest obicei al supunerii!

Dumnezeu a rânduit ca anii copilăriei și ai adolescenței să se afle sub controlul părinților. Această rânduială înțeleaptă și generoasă nu poate fi ocolită fără a dăuna celor mai bune interese ale copiilor noștri, atât în această lume, cât și în veșnicie. Ea este o rânduială care va păzi copilul de sute și mii de lucruri rele.

Atitudinea care ia aminte la dorințele părinților, care ezită să încalce autoritatea unui părinte și care preferă să sacrifice propria plăcere, este atitudinea care se va dovedi a fi una dintre cele mai puternice scuturi care poate să se așeze în jurul caracterului unui copil sau al unui tânăr, ocrotindu-l.

În fapt, acest spirit de supunere ajută la călăuzirea aceluia suflet către curăție sufletească încă din primii ani ai vieții. Nu orice copil ascultător este curat la suflet, dar cu siguranță că este mult mai probabil ca un astfel de copil să devină în felul acesta, în loc să ajungă un răzvrătit, caracterizat de un temperament încăpățânat și nesupus.

2. RESPECT SACRU PENTRU ADEVĂR

Un respect sacru pentru adevăr este, de asemenea, un obicei de primă importanță. Ce diferență face acesta în înclinațiile copiilor! Unii mint doar arareori, pe când că alții par că s-au născut cu o limbă mincinoasă. Este îngrozitor să vezi cum un obicei timpuriu al minciunii și al înclinației către povești extravagante se alipește de caracterul unui om.

Și ce piedică puternică pune acest obicei al minciunii în calea sfințeniei și a mântuirii! Copiii trebuie să fie învățați importanța imensă de a spune întotdeauna adevărul. Ei trebuie să vadă că dragostea, încrederea și onoarea, sau, pe de altă parte, dezgustul, neîncrederea și disprețul, îi vor urma dacă se vor alipi de adevăr, respectiv de minciună. Orice afirmație falsă, orice încercare de a ascunde adevărul, orice exagerare, orice

promisiune încălcată – nu fac altceva decât să împietrească inima. Aceste lucruri ard și tocesc conștiința, deschizând căi noi către alte atracții și seducții.

Pe de altă parte, adevărul, purul adevăr, în toată simplitatea și atracția lui, constituie temelia oricărei virtuți morale autentice.

3. OBICEIURI CARE HRĂNESC SÂRGUINȚA

Ne sunt ochii îndreptați către cele mai bune interese ale copiilor noștri? Atunci îi vom pregăti pentru a fi utili societății într-un fel sau altul. Obiceiurile care hrănesc sârghița vor avea o influență foarte fericită asupra caracterului intelectual și moral al copilului. Mulți copii s-au pierdut – față de ei înșiși, față de familiile lor, față de lume și s-au pierdut în final de Dumnezeu – pentru că nu au avut nimic altceva de făcut decât să se complacă în plăcerile proprii. Spre deosebire de aceștia, mulți au fost scăpați de la pierzare și rușine, fiind îndreptați către împlinire, fericire și utilitate, pur și simplu pentru că au avut puțin timp rezervat distracției.

Dar dacă vorbim aici despre muncă, înseamnă prin asta că suntem vrăjmașii relaxării? Cu siguranță că nu, și nici nu suntem dintre aceia care doresc să-și pregătească copiii pentru simplul obiectiv de a realiza niște lucruri nemaipomenite în viețile lor. La rândul lor, politețea și bunul simț au o influență fericită asupra caracterului. Totuși, atunci când le combinați cu obiceiul

de a lucra ceva folositor, veți pune în mâinile copiilor voștri o putere cu adevărat impresionantă.

4. CUMPĂTAREA

Cumpătarea este inseparabilă de o educație bună. Fiecare generație aduce cu ea ispite noi, diferite de cele anterioare, care îi atrag pe copii către a fi necumpătați. Dacă un copil nu se stăpânește, există puțină nădejde că ar putea să ajungă sfânt sau un om respectabil atunci când va fi adult. Lipsa de cumpătare în gând, vorbă sau faptă este pur și simplu o complacere în ispite.

Pentru o vreme, un copil neînfrânat și nestăpânit ar putea să navigheze printre dificultățile vieții, dar va ajunge negreșit la pierzare și necaz când va crește.

Sănătatea, intelectul, caracterul, utilitatea, mângâierea, prudența, conștiința și sufletul – toate sunt atât de ușor de sacrificat pe altarul zeului nestăpânirii. Minteaa unui copil este ușa către inima lui, iar copiii noștri trebuie să gândească, să simtă și să ia aminte cu claritate la lucrurile vieții, înainte ca ei să se pocăiască, să se roage și să iubească.

Dacă Dumnezeuul întregului pământ a rânduit ca părinții să fie păzitorii imediați ai fericirii, virtuților și speranțelor copiilor lor, atunci haideți să luăm aminte la felul în care semănăm semințele cumpătării încă din pruncia lor și la modul cum îi hrănim spiritual de-a lungul copilăriei lor. Lipsa cumpătării, când

este semănată în copil, găsește un teren fertil, iar roada acesteia se va vedea în moarte.

5. ALEGEREA PRIETENILOR

De asemenea, părinții ar trebui să ia în considerare alegerea prietenilor de către copiii lor și să le aducă învățatură cu înțelepciune în acest domeniu. Evident, acest lucru nu poate fi întotdeauna sub controlul părinților, dar putem cel puțin să îi învățăm ce înseamnă să manifeste discernământ în relație cu prietenii lor.

Există două aspecte ale acestui principiu. În primul rând, familia este locul unde se regăsesc cele mai importante relații pe care Dumnezeu ni le-a dat. Felul în care tratăm celelalte relații este afectat în mod direct de felul în care ne tratăm unii pe alții în familiile noastre.

Cel de-al doilea aspect al acestui principiu constă în a identifica modalitățile în care ceilalți oameni ne influențează și ne afectează. Tendințele spre lenevie și spre vicii, spre ignoranță sau spre scepticism, care se găsesc în prietenii noștri, ne influențează adesea în convingerile noastre. Uneori nici nu suntem conștienți de acest efect. Păcatul este contagios, pentru că ni se pare un lucru în regulă când toți ceilalți îl săvârșesc. Copiii ar trebui să fie încurajați să fugă de aceste tendințe și să trăiască asemenea unor copii neprihăniți ai lui Dumnezeu, în cazul în care L-au cunoscut pe Hristos.

Acest domeniu al vieții, adică în compania prietenilor, este locul unde exemplul poate convinge, unde argumentul poate încuraja, unde îndemnul poate stimula, sau unde lingușeala poate amăgi și unde ridiculizarea poate aduce batjocura. Aici, tot ceea ce se găsește social într-un copil este împins să fie către slujirea binelui, fie către slujirea răului.

„Cine umblă cu înțelepții se face înțelept, dar cui îi place să se însoțească cu nebunii o duce rău” (Proverbe 13:20). Mulți părinți au văzut cum speranțele lor au sucombat lăsându-și copiii într-un astfel de cerc de prieteni.

Ideal, momentele de relaxare și chiar cele de lucru ale copiilor noștri ar trebui să fie concentrate pe mediul familiei. Indiferent unde ei se află, distracția lor și felul lor de relaxare n-ar trebui să aducă niciodată ocară asupra unei familii evlavioase și bine rânduite.

Asta înseamnă că părinții ar putea fi nevoiți să le refuze unele distracții sau unele plăceri. Este oare acest lucru inimaginabil în abundența materială din societatea noastră? Dacă, prin câteva sacrificii mărunte, ai putea să îți influențezi copiii ca să-și iubească familia, ar fi oare prețul prea mare? Familiile care sunt cel mai strâns atașate de casă sunt cel mai bine educate și manifestă cele mai alese virtuți morale. În curând, copiii noștri își vor extinde granițele dincolo de ea.

Chiar dacă nu ar trebui să fim complet separați de lume, fiecare familie trebuie să fie o mică lume în ea însăși. O dragoste

strălucitoare și puternică pentru familie și pentru membrii ei încă din pruncie va ține cu destulă eficiență dragostea unui copil departe de ispite. Aceste sentimente îl vor lega de familia lui așa încât, indiferent cât de departe ar putea fi dus un copil de abilitatea ta de a-l controla, atâta vreme cât dragostea aceasta îl animă și strălucește în interiorul lui, dragostea lui pentru familie îl va păzi de cădere.

6. EVALUAREA ADECVATĂ A LUMII ȘI A OBICEIURILOR EI

Ce anume prețuiesc copiii mai mult? Ei ar trebui să fie învățați cu atenție cum să evalueze această lume și valorile și obiceiurile ei. Din nefericire, mulți părinții prudenți și chiar evlavioși își încurajează copiii la prea mult zel pentru realizări lumești. Spiritul de competiție al acestei lumi este adânc semănat în mințile părinților noștri nerăbdători. Pe nesimțite, obiectivul primordial al căutărilor noastre ajunge să devină obținerea de bogății și onoare trecătoare.

Cu siguranță că părinții ar trebui să fie preocupați de caracterul și de situația copiilor lor în această viață. Noi dorim să ne vedem copiii cum își dezvoltă un caracter util și respectabil în această lume. Îi vom îndemna să urmărească hărnicia în meseria lor, indiferent ce vor fi. Ne vom inspira copiii să manifeste o dragoste generoasă după lucruri deosebite și o dorință după lucruri bune. Vom ținti excelența în cel mai bun sens în această lume.

Cu toate acestea, nu este o chestiune ușoară în viața de zi cu zi a părinților să traseze o linie de demarcație între dragostea

pentru excelență și onoare pe care Evanghelia o cere, și cea care decurge dintr-o inimă egoistă și lumească. Noi toți păcătuim în această privință. Ne este foarte natural să zâmbim oridecâteori descoperim în copiii noștri un spirit care este strâns atașat de lucrurile din lume, atunci când acestea ni se par bune, ba chiar atunci când sunt lucruri obținute pe căi „inventive”. Procedând astfel, le lăsăm copiilor impresia că, după aprecierea noastră, nu există ceva bun care să se compare cu această lume.

Cultivăm noi oare în copiii noștri principii mai înalte și mai nobile decât dragostea după lucrurile lumești? Dacă copiii noștri învață că cea mai importantă lucrare a oamenilor este să acumuleze bogății, să obțină onoruri și să se bucure de viața pe acest pământ, care va fi sfârșitul inevitabil al carierelor lor?

Dacă îi educăm să fie utili aici, dar să țintească Cerul, atunci trebuie să le reamintim să pună un preț mic asupra oricărui lucru care se găsește sub soare și care este trecător. Ei nu trebuie izolați de această lume, ci trebuie învățați cât de deșartă și zadarnică este ea!

Cu cât mai repede poate vedea un copil că există un obiect mai înalt al căutărilor lui decât propria avansare în această lume, că există bucurii mai mari și durabile decât plăcerile trecătoare și sordide ale acestei lumi, cu atât mai repede va aduce el roada spre viața veșnică. Cu cât mai repede vede el că, chiar dacă poate obține popularitate, putere și bogăție aici, în lumea de jos, va ajunge totuși plin de dezamăgire și tristețe, cu atât mai pregătit va fi pentru a fi de folos în lucrurile veșnice.

Copiii trebuie învățați că Dumnezeu i-a trimis în lume ca să-și împlinească menirea, să-și umple viața cu lucruri utile, și astfel să onoreze Numele Lui cel mare. Dacă aceste principii generoase își fac loc și se așază consecvent în inimile lor, copiii se vor bucura de o fericire tot mai mare și mai adevărată, ba mai mare chiar decât dacă ar sta pe scaune de prinți sau dacă ar fi în posesia unor bogății nemăsurate.

Dacă părinții cunosc inimile copiilor lor, și în special dacă și le cunosc pe ale lor, vor tremura întotdeauna la gândul „prosperității” lumești, căci înțelepciunea care vine de sus îi va conduce adesea să le spună copiilor lor ceea ce Dumnezeu i-a spus profetului: „Și tu umbli după lucruri mari? Nu umbra după ele!” (Ieremia 45:5).

Copiii trebuie învățați că Dumnezeu i-a trimis în lume pentru scopul de a I se supune și de a aduce onoare și glorie Numelui Său măreț. Dacă acest principiu se înrădăcinează adânc în inimile lor și devine forța care le controlează viețile, vor descoperi mulțumirea și satisfacția în lucrarea pe care Dumnezeu le-a dat-o (Coloseni 3:23).

7. UN SPIRIT GENEROS

O, ce bucurie de durată și ce răsplată vine de pe urma unui spirit generos! Aceasta este o coardă care face întotdeauna să vibreze conștiința. Copiii înțeleg destul de repede acest adevăr: un spirit egoist este un spirit ticălos, abject. Nu există nimic mai grandios și mai nobil decât un spirit altruist, binevoitor!

Copiii noștri trebuie să știe ce rele mari survin ca urmare a unui spirit egoist, și deopotrivă să știe care este frumusețea și superioritatea unui suflet altruist, care nu este alipit de „jucăriile de țărână”. Ajutați-i să se gândească la binele altora mai înainte de toate. Formați în ei obiceiul de a lua aminte la dorințele și sentimentele celorlalți. Îndreptați gândirea lor asupra lucrurilor care sunt bune și mărețe spiritual.

Pregătiți-i pentru acte de generozitate. Arătați-le că „este mai fericit să dai decât să primești”, că există o plăcere mai profundă în a oferi un dar decât în a-l primi, și o bucurie mai de durată în spiritul și atitudinea largă, generoasă a Evangheliei, decât în spiritul josnic și egoist al lumii.

Copiii pot descoperi rapid că există lucruri mai mărețe decât ale lor și, dacă își însușesc o atitudine cerească, ar face bine să se intereseze de acele lucruri care îi vor face cu adevărat fericiți.

Faceți așa încât căutarea lor primordială să nu fie ghidată de întrebarea „Ce este cel mai bine pentru mine?”, ci de atitudinea următoare: „Ce este drept să fac acum? Ce anume îmi cere generozitatea? La ce mă îndeamnă spiritul de bunătate și altruism? Ce îmi cere Dumnezeu să fac?”

Thomas Scott, comentatorul biblic din secolul al XIX-lea, era cunoscut pentru familia lui deosebit de fericită și împlinită spiritual. Când a fost întrebat de metoda folosită în familia lui, răspunsul lui a fost următorul: „Am căutat să-i îndrept întotdeauna pe membrii familiei mele în primul rând către Împărăția lui

Dumnezeu și către neprihănirea Lui”. Fericit părinte! Fericiți copii! Acolo unde „Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui” sunt prioritare în orice plan și în orice obiectiv al vieții omenești, fericirea și împlinirea vor domni!

Orice alt lucru și orice altă preocupare din această viață trebuie să fie secundare în fața caracterului religios al copiilor noștri. Privilegiul nostru este acela de a-i „crește pe copiii noștri în mustrarea și învățătura Domnului” (Efeseni 6:4). Indiferent ce vor spune sau vor face alții, părinții creștini ar trebui să aleagă pentru copiii lor „partea cea bună, care nu li se va lua”. Pentru ei, orice altceva ar trebui să fie asemenea prafului și a plevei!

Consumați-vă vigoarea și tăria eforturilor în această lucrare! Copiii voștri sunt moștenitori ai nemuririi! Ei sunt ființe cu responsabilitate și se îndreaptă rapid către scaunul de judecată. În curând, și ei se vor așeza pe patul morții, de unde fie se vor ridica la ceruri, fie se vor pogori în Iad – în directă proporție cu faptul că L-au căutat sau L-au respins, L-au urmat sau L-au disprețuit pe marele Răscumpărător.

Este dureros de adevărat faptul că, în mod obișnuit, copiii nu vor ajunge la sfințenie fără ca părinții lor să persevereze în educația evanghelică a copiilor lor. Nu putem să ne așteptăm ca ei să devină îndemânatici în arte, învățați în științe sau folositori în această lume fără să le acordăm atenția și educația cuvenită. Tot așa, dacă sperăm ca ei să devină copii ai lui Dumnezeu,

atunci trebuie ca ei să învețe faptul că, în gândirea noastră, caracterul lor trebuie să absoarbă și să pună la lucru obiectivele dragostei noastre părintești.

2

CUM SĂ NE ÎNVĂȚĂM COPIII

1. FIȚI EXEMPLE PENTRU EI

Este un proverb care spune, „fii ceea ce dorești să fie copilul tău”. Atât de multe lucruri pot fi realizate prin „puterea exemplului”. Exemplul îi influențează pe copii cu mult înainte ca învățătura să poată aduce informație și cu mult înainte ca autoritatea să poată constrânge. Regulile forțează, pe când exemplul este atrăgător. Regulile sunt o lege rece și moartă, pe când exemplul este o lege vie. Imediat alături de „legea conștiinței”, exemplul este prima lege care stă înaintea ochilor copiilor noștri, și el rămâne adesea cel mai puternic motiv care îi va îndemna pe copii la acțiune, după ce toate celelalte sunt lăsate în urmă.

Copiii sunt ființe care imită, și ei înțeleg rapid ceea ce văd și aud. Exemplul unui părinte iubitor și veghetor constituie o influență puternică! Niciun copil nu este prea mic pentru a putea fi

un observator atent al comportamentului părintelui lui și pentru a fi contaminat sau curățat prin acel exemplu. Oricât am evita noi, în realitate le modelăm mințile, obiceiurile și caracterul copiilor noștri în mod constant, prin puterea exemplului nostru!

Cine este acela dintre noi care și-ar dori să aibă copii nesupuși, nemulțumiți, certăreți, lipsiți de blândețe, lipsiți de politețe și neprietenoși? Dar dacă ei descoperă aceste lucruri în noi, atunci exemplul nostru rău le va governa comportamentul!

Probabil că cel mai bun argument în acest sens, ținând cont de societatea în care trăim, unde domină abundența materială, este faptul că noi nu ne dorim să vedem cum copiii noștri sunt temători de muncă sau de greutate, dar noi înșine umblăm după moda lumii sau după o viață ușoară. Mesajul pe care îl transmitem copiilor noștri și care își face loc imediat în mințile lor este următorul: „Părinții mei fug de munca grea, de sârguință sau de răscumpărarea timpului, și nu consideră aceste lucruri plăcute sau onorabile. Ei sunt satisfăcuți cu o viață ușuratică”. Cu un astfel de mesaj, este oare posibil ca ei să aspire vreodată la muncă, la utilitate și la împlinire, dacă acestea vor cere sârguință de la ei?

Noi vrem să vedem cum copiii noștri sunt niște oameni onorabili și dedicați adevărului. Îi dorim să fie punctuali și să-și facă lucrul până la capăt. Cu toate acestea, dacă ei ne aud lăudând aceste virtuți, dar cunosc faptul că, în schimb, noi, părinții, denaturăm adevărul, suntem dezorganizați și nepăsători,

oare comportamentul nostru va întări vreodată învățătura noastră?

Noi ne dorim să vedem cum copiii noștri își aleg cu atenție prietenii și se dedică unor conversații folositoare. Totuși, ce se întâmplă dacă noi suntem nepăsători în această privință? Care sunt plăcerile societății moderne? Judecând după realitatea societății de astăzi, acestea se găsesc undeva într-un spectru care variază de la distracțiile publice inutile până la jocurile de noroc, beție, pornografie și prostituție. Probabil că astăzi, mai mult decât oricând, toate aceste lucruri năpustesc, într-o formă sau alta, asupra copiilor noștri, ispitindu-i. Am putea noi să le deschidem ușa acestor lucruri, chiar în casele și familiile noastre?

Puterea exemplului este copleșitoare! Ne exprimăm noi cumva îndoieli cu privire la adevărul Cuvântului lui Dumnezeu și cu privire la puterea Evangheliei? Avem noi un respect scăzut față de ziua Domnului? Ignorăm noi închinarea regulată? Ne conformăm cumva acestei lumi? Suntem nepăsători în a ne alătura unui trup de credincioși, în biserica locală? Este obiectivul nostru acela de a ajunge bogați, vestiți și lăudați de toți? Dacă așa stau lucrurile, atunci vom avea oare vreun motiv să ne putem plânga când vom vedea că exemplul nostru va anula învățăturile pe care le dăm copiilor noștri?

Noi toți acționăm întotdeauna în prezența copiilor noștri, așa că haideți să facem acest lucru într-o modalitate neprihănită, așa încât ei să fie atrași să ne copieze!

2. DAȚI ÎNVĂȚĂTURĂ SĂNĂTOASĂ

Copiii noștri nu sunt niște simple ființe care ne imită, ci sunt și ființe inteligente. Ei examinează și judecă informațiile pe care le primesc, și le confirmă ori le resping potrivit cu lucrurile pe care le-au învățat și cu valorile care le-au fost instilate.

Nu există vreun subiect care să depășească limitele învățării spirituale pe care un părinte o poate aduce înaintea copiilor lui. Ce privilegiu ca un copil să fie învățat și educat cum se cuvine! Conversațiile frecvente cu copiii voștri (nu predicarea, ci conversațiile personale) vor da roade imediate. Copilul vostru trebuie să conștientizeze ce anume vreți să îi transmiteți și să puneți înaintea gândirii și a judecății lui, să îi iluminați conștiința și să îi influențați inima.

Dragi părinți, va trebui să recunoașteți un lucru nefericit, anume că și copilul vostru este o ființă depravată! Veți eșua complet să-l educați, dacă nu conștientizați această realitate tristă. El se află în posesia unui spirit de un egoism dezarmant, căci plăcerea de sine este regele lui! Mai rău, dacă acest copil nu este expus adevărilor spirituale, el va deveni un sclav al pof-telor ticăloase și al patimilor abjecte! Nu va trece mult, și el va ajunge un uriaș al nelegiurii!

Cu toate acestea, Creatorul cel bun i-a dat acestui copil o conștiință sensibilă. Odată iluminată spiritual, această conștiință face deosebirea între bine și rău, și îi conferă copilului un simțământ al obligației, iar acest lucru îl transformă într-un

agent moral, diferit de un animal. El poate învăța astfel că este o ființă cu responsabilitate. Cum își poate cunoaște el relația cu Dumnezeu? Trebuie să conștientizeze că va da socoteală înaintea Lui.

Ceea ce omul ar trebui să știe din punct de vedere spiritual trebuie să înceapă să cunoască pe cât de curând este posibil. Principiile spirituale deosebite, care ar trebui să îi ilumineze conștiința și caracterul la vârsta adultă, este necesar să pătrundă în mintea lui întunecată și să funcționeze în aceasta încă din copilărie.

Ceea ce Dumnezeu le cere părinților este un lucru formulat pe cât de clar este posibil: „Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi, și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula!” (Deuteronom 6:6-7). Și nu doar principii. Copiii trebuie să învețe adevărul despre Dumnezeu, despre ființa, perfecțiunile și stăpânirea Lui, despre răscumpărarea prin Isus Hristos, despre puterea influenței Duhului Sfânt, despre frumusețea credinței adevărate, despre bucuriile și împlinirea care survin dintr-o închinare și dedicare radicală, fără rezerve, față de Domnul Isus Hristos, despre promisiunile Lui prețioase pentru ce evlavioși, ca și despre grozăvia înfricoșată care îi așteaptă pe cei necredincioși.

Învățătura din Cuvântul lui Dumnezeu ar trebui să fie sistematică, regulată și frecventă. De asemenea, ea trebuie să survină în mod natural: „când te vei scula”. Faceți în așa fel încât

copiii să fie obișnuiți cu Scripturile de timpuriu. Faceți ca amintirile lor să fie pline de istoria Bibliei, de personajele ei și de adevărurile ei. Faceți ca mințile copiilor să fie umplute cu învățături simple și adevărate, din catehisme, din rugăciuni și imnuri sacre. Cât de tragic este că aceste instrumente vechi au ajuns să fie aruncate astăzi la coșul de gunoi! Atenția copilului ar trebui să fie îndepărtată constant de la lucrurile ușurate și distructive, chiar de la lecturile nefolositoare, și îndreptată către cele care sunt utile și constructive!

Cine ar putea să nege faptul că mare parte a literaturii din zilele noastre și a modalităților de relaxare și distracție exercită o influență distructivă atât asupra intelectului cât și asupra sufletului și caracterului moral al oamenilor? Dar haideți să nu dăm vina doar pe întunericul lumii. Haideți să facem așa încât copiii noștri să fie dați pe mâna unor învățători care vor exercita o influență sfântă asupra minților lor încă imature. Haideți să facem ca această influență să îi atragă și să îi câștige așa încât ei să iubească virtuțile și evlavia. În timp ce le echipăm mințile în felul acesta, haideți să îi îndreptăm pe copii în acea direcție în care ei să devină atât de preocupați de cele mai bune învățături, încât să nu mai fie loc pentru oaspeții dăunători și care aduc cu ei contaminarea sufletului.

Atunci când discutăm cu ei pe tema mărețului subiect al mântuirii sufletelor lor, ar trebui să ne adresăm copiilor folosindu-ne de toată dragostea și blândețea. Haideți să îndemnăm și să insistăm pe lângă ei ca să „fugă de mânia care vine!” Noi

dorim ca ei să conștientizeze că acesta este un subiect pentru care ne manifestăm cea mai profundă și mai sensibilă preocupare. Este un subiect care aduce lacrimi în ochii noștri și care ne împinge să le vorbim. În această chestiune, toată pasiunea și toată puterea dragostei noastre se revarsă în gânduri care ne îndreaptă privirile către lucrurile spirituale și se întorc către ei în cuvinte înflăcărate de îndemn și avertizare.

Când vine vorba de discuțiile pe teme religioase, am observat, din păcate, o înfrânare impardonabilă a multor părinți. Încercăm noi să le îndreptăm inimile copiilor noștri către discuții religioase plecând chiar de la niște lucruri obișnuite ale vieții de zi cu zi? Evident, nu orice moment este cel mai potrivit, așa că orice oportunitate pentru învățare în acest sens ar trebui gândită bine, niciodată tratată cu ușurătate.

Alegerea timpului potrivit face totul! În viața unui copil există perioade speciale de cercetare și deschidere. Există apoi perioade când noi înșine ne gândim mult, percepem lucrurile profund și ne rugăm cu mare intensitate pentru mântuirea copiilor noștri. În aceste momente speciale, putem să mergem înainte având o încredere specială și o plinătate bucurătoare a sufletului, purtând conversații serioase cu copiii noștri, care să le atingă inimile, având o nădejde neobișnuită cu privire la succesul lor!

Aceasta este o lucrare pe care doar părinții o pot face. Aici, eforturile credincioase ale unui părinte credincios, ale unei mame evlavioase, sunt de cea mai mare importanță. Părinții

credincioși datorează cu siguranță mult din punct de vedere spiritual unor alți adulți credincioși care intervin în viața copiilor – învățători de școală duminicală, credincioși care au îngrijit de ei, femei și bărbați evlavioși din Biserica lui Hristos. Toți aceștia au obligații care nu pot fi niciodată abandonate sau uitate.

Totuși, acea mamă care își lasă copilul doar pe seama învățăturii profesorilor și acel tată care neglijează educația creștină a familiei sale acasă, doar pentru că poate să arunce această povară pe umerii unei școli religioase – nu se țin cu atenție și cu adevărat de responsabilitatea lor. Mai important decât acest lucru este că ei subestimează puterea unui părinte în modelarea caracterului și a destinului copiilor lui.

3. CÂȘTIGAȚI ÎNCREDEREA COPIILOR

În toată purtarea lor față de copii, părinții ar trebui să caute să le câștige încrederea. Fiecare copil ar trebui să fie convins de faptul că părintele lui îi este cel mai bun prieten. El trebuie să știe că nu este nimeni pe acest pământ în care să se poată încrede atât de deplin cum este părintele lui. Nu există cineva care să facă atât de multe lucruri pentru el și care să îi suporte slăbiciunile cu atâta răbdare precum este un părinte. De aceea, nu există vreo altă răsplată potrivită pentru un părinte evlavios cum este purtarea bună și credința copiilor lui în Dumnezeu.

Odată ce semănăm aceste gânduri în inima unui copil, nu putem să nu avem o influență importantă asupra conștiinței și a caracterului lui.

Totuși, doar acest lucru nu le va câștiga încrederea. Ar trebui să ne folosim de orice mijloace legitime pentru a câștiga dragostea copiilor noștri, pentru a-i atrage să aleagă compania noastră, pentru a intra în conversație cu noi fără a se simți deranjați, și pentru a avea încredere în noi, așa încât să ne destăinuie dilemele și luptele din viețile lor. Copiii care doresc să fie respectuoși față de părinții lor sunt uneori temători ca nu cumva să devină prea colocviali cu părinții lor. Anumiți părinți, care doresc să fie respectați și cinstiți de către copiii lor, în mod paradoxal, se opun unei astfel de deschideri a copiilor lor față de ei. Acolo unde copiii trăiesc într-o astfel de teamă, greșeala va fi întotdeauna a părinților. Chiar și în cazul copiilor ale căror porniri nu par să poată fi controlate prin alte mijloace, există puțină nădejde că ar putea avea loc vreo influență fericită, pe termen lung, atâta vreme cât acești copii trăiesc în robia fricii față de părinții lor. Câștigarea încrederii unui copil energic, în timp ce îl înfrânăm, nu este un lucru ușor. Acest lucru cere din partea unui părinte evlavios să-și pună la lucru toată blândețea, discreția și fermitatea, lucruri care necesită ca el să meargă înaintea Tatălui Său ceresc, cerându-I înțelepciune!

4. ÎNVĂȚAȚI COPIII SĂ STEA SUB AUTORITATE

Întrebarea esențială ce se pune în orice act de disciplină părintească este aceasta – „Ce anume este cel mai bine pentru copil?” Acolo unde familia este mică, în special unde nu există decât un copil, aceasta poate fi singura întrebare.

Orice sistem bun de educație este caracterizat de o autoritate clară, dar blândă. Conducerea unei familii este un teritoriu special al autorității, iar principiul după care ea funcționează îl vedem descris de către apostolul Pavel în felul următor: „Și voi, părinților, nu întărâtați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i, în musturarea și învățătura Domnului” (Efeseni 6:4).

Pentru ca familia să poată fi ceea ce trebuie să fie, autoritatea ta în familie trebuie să fie cuprinzătoare! Paradoxal, zice un proverb, „cei care reușesc să instituie cea mai strictă disciplină dau cele mai puține lovituri!” Dacă autoritatea ta este absolută dar legitimă spiritual, atunci ea nu poate fi severă. Trebuie să fii primul care este neprihănit, pentru ca apoi să te adresezi altora, cerându-le cum să se comporte! Orice lucru pe care nu îl poți accepta pentru tine trebuie să fie considerat inacceptabil de a-l cere de la copilul tău.

Conducerea familiei nu trebuie să fie niciodată caracterizată de gesturi impulsive. Îți exerciți autoritatea doar atunci când situația te deranjează pe tine? Ești inacceptabil de tolerant? Este autoritatea ta atât de variabilă, încât copiii tăi nu mai știu care sunt regulile? Anunți astăzi o regulă, pentru ca mâine să o revoci fără a exista vreo schimbare a circumstanțelor? O astfel de conducere nici măcar nu-și merită numele. Ea va fi suficient de rea ca să distrugă orice fel de copil.

O conducere blândă, caracterizată de dragoste, este acea conducere care manifestă cea mai puternică autoritate. Astfel,

autoritatea ta trebuie să fie caracterizată de o dragoste nemărginită. Copiii sunt în mod natural deranjați, devin chiar mânișci atunci când sunt conduși, dar ei nu ar trebui să aibă vreodată ocazia să fie stârniți la mânie ca urmare a comportamentului părinților lor. Inima omului se revoltă în mod natural atunci când este înfrânată de la un lucru sau altul, dar ea se revoltă cu atât mai mult dacă autoritatea este aspră și lipsită de blândețe. De aceea, întrețese blândețea în fiecare act al disciplinei, și conducerea ta rareori va ajunge să nu exercite o influență de durată.

Până la momentul când un copil poate să se ridice pe picioarele lui, ba chiar mai devreme, el ar trebui să fie învățat în mod implicit să asculte de părinți! Dacă autoritatea părintească nu este instituită devreme în viața copilului, nu va mai ajunge vreodată să fie instituită ori respectată. Și când spun devreme, mă refer la cât de devreme este posibil! Dacă lași un copil să ajungă la vârsta de 15 ani, autoritatea - doar autoritatea - nu va reuși să mai aibă vreo influență asupra lui. El trebuie să se afle sub o influență parentală serioasă și consecventă, așa încât să poată apoi să se conducă singur, altfel va deveni o persoană cu totul nestăpănită.

Alternativa este pur și simplu mult mai dificilă și lipsită de caracter practic!

Acest obiceiul timpuriu al supunerii, chiar dacă trebuie aplicat uneori unor copii nerăbdători și lipsiți de dorința de a se supune, va deveni un lucru ușor și eficient atât pentru ei, cât și pentru părinți.

Aici aș putea adăuga faptul că n-am nicio îndoială cu privire la caracterul adecvat și importanța pedepsirii copilului. Dumnezeu a încurajat în mod clar acest lucru în Cuvântul Lui. Cu toate acestea, pedepsirea este valabilă doar pentru vârsta potrivită. Atunci când copilul crește și ajunge adolescent, să zicem la vârsta de 15 ani, aceeași formă de pedeapsă nu face altceva decât să îi dăuneze mai mult, cu excepția situației când este folosită ca răspuns la un act de răzvrătire fățiș. Dacă „tânărul adult” nu poate fi stăpânit prin puterea rațiunii, prin blândețe și prin influență normală, el va avea nevoie de un braț mai puternic decât disciplina familiei!

Este un lucru clar că toate eforturile noastre de a ne educa propriii copii pe calea pe care trebuie să meargă își epuizează influența înainte ca noi să fim conștienți de asta! Zilele copilăriei constituie perioada când caracterul lor este format! Dacă acestea sunt neglijate, va fi doar o minune a îndurării lui Dumnezeu dacă copiii noștri nu vor ajunge să fie pierduți pe vecie!

Scopurile părinților în disciplinarea copiilor lor n-ar trebui să se afle vreodată pe poziții antagonice. Neînțelegerile din căsnicie constituie cel mai groaznic dușman al educației copiilor. În ceea ce privește subiectul educației, n-ar trebui să existe niciun fel de dezbinare între tată și mamă.

De exemplu, ești tu unul dintre cei care încurajează distracțiile extravagante, pe când soția ta se opune acestui lucru? Aplici tu în mod consecvent și soliciți de la copiii tăi să aplice dictonul „devreme la culcare, devreme la sculare”, pe când soțul tău stă

treaz până noaptea târziu? Este soția ta fermă în exersarea autorității, pe când tu o tachinezi, considerând-o severă și dușmanul plăcerilor copiilor voștri? „Ciolanul” pe care voi vă luptați este copilul pe care îi iubiți! Cine ar putea să se mai mire de faptul că autoritatea voastră – alături de copiii voștri – sunt sacrificați în această luptă?

Când ar trebui să înceteze conducerea parentală? Înțelepciunea ar trebui să ne îndemne să privim la înclinațiile copiilor noștri și la situația familiei. Puteți avea experiențe tot mai bucurtoase pe care copiii voștri le trăiesc alături de voi? Atunci cu siguranță că acest lucru ar trebui să vă îndrepte în direcția libertății lor. Pe de altă parte, dacă experiențele voastre, ca părinți, cu acești copii, sunt amare și dureroase, remediul este răbdarea, nu o conducere mai aspră. Răbdarea și nădejdea în Dumnezeu.

Rugăciunea smerită și perseverentă va împlini multe lucruri în educația copiilor tăi! Este mândria voastră concentrată pe copiii voștri? Părinții cu educație și cu o determinare de fier – în special părinții tineri – sunt foarte înclinați să-și pună încrederea în îndemânarea lor, în conducerea lor și în fermitatea lor. Această mândrie legată de copiii lor, dublată de încrederea în ei înșiși, va avea de înfruntat încercări dure. Domnul cerurilor și al pământului este Cel care face totul cu mâinile Lui. Doar El trebuie să primească gloria.

Dumnezeu dorește să renunțăm la încrederea în noi înșine și să conștientizăm că suntem dependenți de El. Când noi eșuăm

să facem acest lucru, ceea ce este valabil într-o proporție sau alta pentru noi toți, atunci ne vom pleca fețele și vom duce copiii noștri înaintea Dumnezeului care are tot harul și toată puterea. Cu cât vom face acest lucru mai devreme și mai sânguincios, cu cât ne vom supune mai mult înaintea lui Dumnezeu în fața acestei realități, cu atât vom avea mai multe motive să tragem nădejdea unui rezultat bun.

Tandrețea părintească este cea mai curată, cea mai credincioasă și cea mai roditoare dacă este hrănită cu rugăciune. Dragostea unui părinte este eficientă atunci când ea izvorăște din scaunul îndurării lui Dumnezeu. Iar Dumnezeu Își descoperă îndurarea prin Isus Hristos și prin Evanghelia Lui atunci când copiii noștri au nevoie de ea.

Faceți cumva așa încât copiii voștri să vă audă rugându-vă zilnic. Rugați-vă pentru ei așa încât ei să vadă că Îi cereți lui Dumnezeu binecuvântarea Lui specială asupra lor. Apoi amintiți-vă de copiii voștri în devoțiunile voastre personale. Un părinte iubitor și credincios nu-I va da drumul Îngerului legământului decât după ce El îi va binecuvânta copiii.

În final, nu vă lăsați mulțumiți să cereți doar harul lui Dumnezeu spre înfrânarea copiilor voștri de la lucrurile rele! Mergeți cu încredere înaintea Lui, cerându-I îndurarea Sa mântuitoare. Pledați pentru ei în ce privește eliberarea lor de inimile lor păcătoase, știind că, fără sângele lui Hristos, copiii voștri vor ajunge în pierzare. Insistați pentru ei, întrucât copiii voștri sunt în posesia unei nemuriri indiscutabile și inalienabile. Cereți

pentru ei mântuirea, revărsându-vă inima față de Dumnezeu și față de ei potrivit cu pasiunea și blândețea lui Isus. Pledați pentru ei cu nădejdea că, într-o zi, veți putea spune asemenea Domnului Isus: „N-am pierdut pe niciunul dintre aceia pe care Mi i-ai dat” (Ioan 18:9).

3

ÎNDRĂZNIȚI ȘI PERSEVERAȚI

1. NU OBOSIȚI ÎN FACEREA DE BINE

Momentul hotărât de Dumnezeu pentru convertirea copiilor voștri ar putea foarte bine să nu se potrivească cu momentul la care voi vă gândiți. Eforturile voastre ar putea fi percepute ca și cum ar fi zadarnice, poate chiar ani la rândul, dar este posibil ca, în final, să vă vedeți copiii bucurându-se în harurile și mângâierile sfințeniei. Acela care merge înainte și seamănă cu lacrimi sămânța prețioasă a Evangheliei, se va întoarce negreșit bucurându-se când va culege roadele eforturilor sale.

Un copil necredincios și împietrit poate să vă zdrobească inima de zeci de mii de ori. El ar putea să vă determine să vă plecați perii albi în mormânt cu durere, dar puteți privi înapoi și puteți avea pacea conștiinței cunoscând că nu v-ați neglijat responsabilitățile față de ei.

2. FIȚI GATA SĂ VĂ CORECTAȚI

Ați putea să faceți toate aceste lucruri, toată creșterea copiilor voștri, cu credincioșie deplină, iar copiii voștri să vă fie recunoscători vreme îndelungată. Totuși, dacă știți că ați fost necredincioși în această lucrare, ar trebui să știți în același timp că această necredincioșie Îl dezonorează foarte mult pe Dumnezeu. Se poate chiar să aveți parte de consecințele dureroase ale acestui lucru pe termen lung. Da, Dumnezeu poate să le permită copiilor voștri să trăiască vieți ticăloase chiar înaintea ochilor voștri. Ați putea chiar să îi vedeți plonjând în jos către moarte și Iad!

Vă aflați cumva între Dumnezeu și binecuvântarea Lui pentru copiii voștri, împiedicând-o? Am un simplu sfat pentru voi – schimbați-vă acum! Luați-vă copiii de mână, câtă vreme mai puteți, și duceți-i pe căile sfințeniei și ale mântuirii.

Priviți la copiii voștri. Iată-i azi în leagăn. Priviți înainte și anticipați călătoria lor prin această lume plină de capcane. Priviți la moartea și la judecata viitoare. Îi veți întâlni oare în acele momente cu bucurie? În dimineața învierii, îi veți întâmpina pe fiii și fiicele voastre cu un zâmbet?

3. COPII, LUAȚI AMINTE LA OBLIGAȚIILE VOASTRE

„Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta - este cea dintâi poruncă însoțită de o făgăduință - ca să fii fericit și să trăiești multă vreme pe pământ” (Efeseni 6:2-3). Am văzut această promisiune împlinindu-se într-un mod încântător.

Tragic, însă, am văzut și avertismentul ce se află în spatele ei împlinit cu toată forța. În marile orașe, acele stupine vinovate ale răului, unde la putere sunt tendințele populare și moda vremii, am văzut atât de mulți tineri alunecând în jos pe acest drum periculos, și i-am văzut plătind prețul final după ce au batjocorit autoritatea părintească.

Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, căci este drept. Totuși, eu vreau mai mult de la voi. Vreau ca inimile voastre, viețile voastre și existența voastră să fie dedicate Aceluia care v-a creat. Amintiți-vă de Creatorul vostru în zilele tinereții voastre. Căutați-L pe Domnul câtă vreme poate fi găsit, chemați-L câtă vreme este aproape!

Dacă încă disprețuiți această măreață mântuire, ascultați-mă măcar acum: De ce există în voi această infatuare deosebită care vă împinge către pierzare și disperare? Vă jucați oare cu lucrurile pentru care sfinții aflați în glorie încă suspină? Ați fost hrăniți în brațele sfințeniei, doar pentru a ajunge în tovărășia și chinurile prietenilor Iadului? Nu lăsați ca „lumea întunericului” să se bucure vreodată de faptul că voi, obiectul atâtor rugăciuni și al atâtor lacrimi, ați devenit copiii ei!

Ascultăm Chemarea – Împlinim Misiunea

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, după cum urmează:

1) Dă mai departe această carte! *“Fără plată ați primit, fără plată să dați”.*

2) Vizitează paginile noastre de internet la www.magnagratia.org și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 170 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.

3) Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA prin a vizita pagina noastră de Facebook la www.facebook.com/MagnaGratiaRomania și prin a te abona pe website, așa încât să fii anunțat când publicăm noi resurse.

4) Spune-le și altora despre lucrarea noastră.

5) Roagă-te pentru noi. „Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit!”

6) Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, www.magnagratia.org/donatii.html

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org. Mulțumim!